

Arrest

nr. 60 335 van 28 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als echtgenoot, in.

1.2 Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.09.2010 door D.E. (...), op 25.01.1966 en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980:

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene staat sis geseind in Nederland en werd ongewenst verklaard in Nederland omwille van de volgende feiten: 'bovenvermelde vreemdeling is bij beschikking van het ministerie van Justitie ongewenst verklaard ex art. 67 VW op 16 januari 2001. Betrokkene is veroordeeld door het Landsgericht Landshut (Duitsland) op 21 juli 1993 tot een gevangenisstraf van 9 jaar onvervaardelijk wegens ongeoorloofde invoer van en handelen in verdovende middelen in niet geringe mate in twee gevallen waarvan de laatste pleegdatum op 2 augustus 1992 is gelegen. Verder is betrokkene door het gerechtshof van 's Gravenhage veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden onvoorwaardelijk inzake handelen in strijd met artikel 26, eerste lid van de wet wapens en munitie en het feit begaan met betrekking tot een vuurwapen van categorie III. Op 18.12.2009 is betrokkene verwijderd uit Nederland'.

Uit deze feiten blijkt dat betrokkene in verschillende landen de wet overtreden heeft. Gezien de ernst van de feiten en het recidivegevaar, vormt betrokkene nog steeds een gevaar voor de openbare orde. Gelet op de aard van de feiten dient bovendien gesteld te worden dat het private belang hier niet primeert boven het algemene belang.

Omwille van deze feiten wordt het recht op verblijf van betrokkene geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad in deze zaak nog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om haar het voordeel van de kostenloze rechtspleging toe te kennen en om de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Eerste middel: De schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De bovenvermelde wetgeving houdt niet enkel in dat een beslissing uitdrukkelijk moet gemotiveerd zijn, maar dat de motieven in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Echter dient, samen met verzoeker, te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze melding maakt van de toestand van verzoeker op datum van 7 september 2010, zijnde de datum van zijn aanvraag.

Benadrukt dient echter te worden dat in voorliggend geval door verwerende partij, bij haar beoordeling, de facto in de bestreden beslissing niet uitgegaan werd van de juiste feitelijke gegevens, nl. de actueel relevante situatie van verzoeker (zoals door hem weergegeven in zijn aanvraag), waar verzoekende partij dan ook van oordeel blijft dat de overheid op onredelijke wijze tot haar beslissing ten aanzien van hem gekomen is.

Noch houdt de bestreden beslissing een motivering in omtrent de expliciete aanvraag van verzoeker: "echtgenoot van een vrouw met de Nederlandse nationaliteit met wie hij sedert 1985 gehuwd is.

Door dit huwelijk met deze Nederlandse dame valt hij ontegensprekelijk onder de toepassing van artikel 43 Vreemdelingenwet. Voorts houdt de bestreden beslissing ten onrechte het bevel om het grondgebied te verlaten t.a.v. verzoeker in, zonder melding te maken van de wettelijke grondslag ervan.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. Er wordt slechts aangehaald dat verzoeker in aanmerking komt om vervolgd te worden. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. Dr. étr. 2004, all. 130, 602, noot -; , Rev, dr. str. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst.consetat.be> (7 februari 2006);

“De strafrechtelijke veroordelingen waarvan sprake in de motivering van de bestreden beslissing - vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen” (art 43 Vreemdelingenwet).

Hoger vermeld artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 3 van richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volkgezondheid.

In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ., Jur, Hof 1977, blz. 2013) ter zake geoordeeld als volgt:

“(…) Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens het welk “het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen ‘ aldus moet worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samen valt met de beoordeling die ter grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling, dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (…)’

De vereiste “actuele bedreiging van de openbare orde” wordt door verwerende partij in hoofde van verzoeker niet aangetoond, tot op heden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de nationaal bevoegde autoriteiten, i.c., de attaché voor de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, louter op basis van strafrechtelijke veroordelingen waarvan de ene daterend van 1992 en een andere waarvan geen veroordelingsdatum wordt vermeldt in de bestreden beslissing, van oordeel is dat verzoeker in februari 2011 nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde in België.

De vage beweringen van “de ernst van de feiten” en “het recidivegevaar” kunnen de bestreden beslissing niet op rechtens relevante wijze funderen!

Verzoeker heeft ter zake ook zijn volle straf uitgezeten en heeft zich in tussentijd probleemloos weten te reclasseren in onze samenleving.

Overigens wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat: “Gelet op de aard van de feiten dient tevens gesteld dat het private belang primeert boven het algemeen belang.” Een en ander weerlegt volkomen de gehanteerde motivering uit de bestreden beslissing.

Verzoeker kwam dus nooit meer in aanraking met het gerecht, noch met de Parketdiensten hetzij politiediensten.

Dienvolgens komt het verzoeker kennelijk volstrekt onredelijk voor dat de attaché van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing op 02.02.2011 treft die louter op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker waarvan de ene daterend van 1992 en een andere waarvan geen veroordelingsdatum wordt vermeldt in de bestreden beslissing, waarbij voorts benadrukt

dient te worden dat het “private belang primeert boven het algemeen belang” (zie bestreden beslissing). De vage beweringen van “de ernst van de feiten” en “het recidivegevaar” kunnen de bestreden beslissing niet op rechtens relevante wijze funderen.

De verwerende partij dient bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze feiten correct te beoordelen en dient op grond van die feiten tot een redelijk besluit te komen, wat in casu zeker niet gebeurd is.

De Raad oordeelde immers ook reeds bij arrest nummer 4958 gewezen op datum van 14.12.2007 waarbij aan de betrokkene (van Turkse nationaliteit) door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd uitgereikt, zulks eveneens met als —enige - motivering “betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad”, dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde in België.

In een andere soortgelijk geval oordeelde de Raad bij arrest nr. 49 687 op datum van 18 oktober 2010 het volgende:

Niettegenstaande de feiten die door verzoeker werden gepleegd ernstig zijn, blijkt dat verzoeker de laatste jaren geen criminele feiten meer heeft gepleegd, zodat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennelijk onredelijk lijkt om uit de ernst van de feiten af te leiden dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Tevens komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, wederom omdat alle criminele feiten welke door verzoeker werden gepleegd dateren van voor 2005. Vijf jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen criminele feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan worden gesproken van een recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de Vreemdelingen wet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen.

Op grond van gegevens die zich bevinden in het administratief dossier blijkt ten andere dat verzoeker geen probleem oplevert voor de openbare orde.

Bijgevolg werd in casu de verplichting om een beslissing te motiveren miskend ; deze handelwijze is tevens ook in strijd met de geldende beginselen van behoorlijk bestuur. (...)”

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in de artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en gezien het feit dat uit de feiten, met name dat de verzoekende partij SIS geseind staat en ongewenst werd verklaard in Nederland, blijkt dat de verzoekende partij in verschillende landen de wet overtreden heeft, dat gezien de ernst van de feiten en het recidivegevaar de verzoekende partij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en dat gelet op de aard van de feiten gesteld dient te worden dat het private belang niet primeert boven het algemene belang.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3 Op 7 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan, in. Het verblijf wordt geweigerd op basis van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘ De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Schengen Information System staat geseind als ‘vreemdeling aan wie de toegang tot het grondgebied van Schengen moet worden geweigerd’ en er evenzeer ongewenst werd verklaard. De verzoekende partij werd op 18 december 2009 verwijderd uit Nederland.

Het Schengeninformatiesysteem heeft onder meer betrekking op de signaleringen van onderdanen van derde landen ten aanzien van wie een maatregel houdende een verbod op binnenkomst of verblijf is

genomen en de signaleringen met het oog op de vervolging van ernstige strafbare feiten en de voorkoming van gevaar voor de openbare veiligheid. Signaleringen kunnen ook betrekking hebben op personen die worden gezocht met het oog op overlevering of uitlevering, op vermiste personen, en op personen die in het kader van een gerechtelijke procedure zijn opgeroepen. *In casu* staat de verzoekende partij geseind als persoon aan wie de toegang of het verblijf ontzegd is in een of meerdere Schengenlanden. Signalering met het oog op weigering van toegang of verblijf mag niet langer in het SIS II worden bewaard dan nodig is voor het bereiken van het beoogde doel. In principe wordt een dergelijke signalering na drie jaar verwijderd.

Het recht van onderdanen van een lidstaat en hun echtgenoten om tot het grondgebied van een andere lidstaat te worden toegelaten en aldaar te verblijven is niet onvoorwaardelijk. Een door het gemeenschapsrecht toegestane beperking is dat lidstaten de toelating tot hun grondgebied mogen weigeren om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. De maatregel van openbare orde of openbare veiligheid mag uitsluitend op het persoonlijk gedrag van de betrokkene berusten. Het Europees Hof van Justitie heeft beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 23 oktober 1975, Rutili, 36/75, punt 28; HvJ 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, punt 35; HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, punt 66). In het arrest C-503/03 van 31 januari 2006 stelt het Hof van Justitie dat *“48 In deze omstandigheden moet worden vastgesteld dat het begrip openbare orde in de zin van artikel 2 van richtlijn 64/221 niet overeenstemt met dat van artikel 96 SUO. Volgens dit laatste artikel kan een signalering in het SIS ter fine van weigering van toegang namelijk zijn gegrond op het gevaar voor de openbare orde ingeval de betrokkene is veroordeeld wegens een strafbaar feit dat met een vrijheidsstraf van ten minste één jaar is strafbaar gesteld (lid 2, sub a) of indien ten aanzien van hem een maatregel is genomen wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen (lid 3). Anders dan de in richtlijn 64/221 vervatte regeling, zoals deze door het Hof is uitgelegd, rechtvaardigen dergelijke omstandigheden zonder meer signalering, los van enige concrete beoordeling van het gevaar dat de betrokkene oplevert. (...)50 In het door de SUO voorziene mechanisme loopt een persoon die binnen de werkingssfeer van richtlijn 64/221 valt, zoals een onderdaan van een derde staat die echtgenoot is van een onderdaan van een lidstaat, derhalve het risico dat hij in geval van signalering ter fine van weigering van toegang de door deze richtlijn voorziene bescherming niet geniet. 51 Om dit risico te voorkomen hebben de overeenkomstsluitende staten er zich in de verklaring van 18 april 1996 toe verbonden, een persoon die onder het gemeenschapsrecht valt slechts te signaleren ter fine van weigering van toegang indien de in dit recht gestelde voorwaarden vervuld zijn. 52 Dat betekent dat een overeenkomstsluitende staat pas mag overgaan tot signalering van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, nadat hij heeft vastgesteld dat de aanwezigheid van deze persoon een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in de zin van richtlijn 64/221. 53 In deze omstandigheden vormt de opnemings in het SIS van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, stellig een aanwijzing dat er een reden is die het rechtvaardigt, hem de toegang tot de Schengenruimte te weigeren. Deze aanwijzing moet evenwel worden gestaafd door inlichtingen aan de hand waarvan de lidstaat die het SIS raadpleegt, vooraleer de toegang tot de Schengenruimte te weigeren, kan vaststellen of de aanwezigheid van de betrokkene in die ruimte een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In deze context zij erop gewezen, dat artikel 94, sub i, SUO uitdrukkelijk toestaat dat de reden van signalering wordt vermeld.”*

In onderhavig beroep hebben de Belgische autoriteiten de reden van het SIS-signalelement aan de Nederlandse autoriteiten opgevraagd, opgenomen en hernomen in de bestreden beslissing. Hierdoor werden de nodige inlichtingen ter beschikking gesteld van de Belgische autoriteiten om aan de hand daarvan de omvang van het gevaar dat de gesignaleerde persoon kan opleveren, concreet te beoordelen. In de bestreden beslissing heeft België de redenen van het SIS-signalelement geciteerd, met name *‘bovenvermelde vreemdeling is bij beschikking van het ministerie van Justitie ongewenst verklaard ex art. 67 VW op 16 januari 2001. Betrokkene is veroordeeld door het Landsgericht Landshut (Duitsland) op 21 juli 1993 tot een gevangenisstraf van 9 jaar onvoorwaardelijk wegens ongeoorloofde invoer van en handelen in verdovende middelen in niet geringe mate in twee gevallen waarvan de laatste pleegdatum op 2 augustus 1992 is gelegen. Verder is betrokkene door het gerechtshof van 's Gravenhage veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden onvoorwaardelijk inzake handelen in*

strijd met artikel 26, eerste lid van de wet wapens en munitie en het feit begaan met betrekking tot een vuurwapen van categorie III. Op 18.12.2009 is betrokkene verwijderd uit Nederland, en geconcludeerd dat *“Uit deze feiten blijkt dat betrokkene in verschillende landen de wet overtreden heeft. Gezien de ernst van de feiten en het recidivegevaar, vormt betrokkene nog steeds een gevaar voor de openbare orde. Gelet op de aard van de feiten dient bovendien gesteld te worden dat het private belang hier niet primeert boven het algemene belang.”* In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, is de verwerende partij *in casu* nagegaan of de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan het hier niet mee eens te zijn, dat zij haar volle straf heeft uitgezeten en nooit meer in aanraking kwam met het gerecht, noch met de parketdiensten hetzij politiediensten, dat de bestreden beslissing zich baseert op strafrechtelijke veroordelingen waarvan de ene daterend van 1992 en een andere waarvan geen veroordelingsdatum wordt vermeldt, en verwijst hierbij naar arresten nrs. 4 958 en 49 687 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 december 2007 en 18 oktober 2010. De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting echter enkel tot de feiten waarom zij geseind is in Nederland en ongewenst verklaard is in Nederland en gaat echter voorbij aan het feit zelf, met name op heden geseind en ongewenst verklaard in Nederland.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel stelt dat *‘indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.’* De bestreden beslissing verwijst zodoende naar de wettelijke grondslag waarop een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Verder verwijst de bestreden beslissing naar de aanvraag ingediend door de verzoekende partij op 7 september 2010, met name een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot en motiveert bijgevolg omtrent de ‘expliciete’ aanvraag van de verzoekende partij en dit in tegenstelling tot de verzoekende partij haar bewering.

De verzoekende partij haar uiteenzetting omtrent het gegeven dat de bestreden beslissing stelt dat *‘Gelet op de aard van de feiten dient tevens gesteld dat het private belang primeert boven het algemeen belang’*, mist feitelijke grondslag daar de bestreden beslissing echter stelt dat *‘Gelet op de aard van de feiten dient bovendien gesteld te worden dat het private belang hier niet primeert boven het algemene belang’*.

Het gegeven dat de verzoekende partij SIS geseind staat en ongewenst is verklaard in Nederland waardoor haar persoonlijk gedrag ongewenst is om reden van openbare orde en nationale veiligheid vindt steun in het administratief dossier en werd op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze door de verwerende partij beoordeeld.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4 In een tweede middel voert de verzoekende partij een *‘onjuiste toepassing van het Unierecht’* aan.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Tweede middel: Onjuiste toepassing van het Unierecht

Aan verzoeker is in de bestreden beslissing dd. 02.02.2011 meegedeeld dat het recht op verblijf als echtgenoot van een migrerend Burger van de Unie wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het persoonlijk gedrag van betrokkene zou reden zijn om gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid opleveren.

In dit kader wordt gerefereerd omdat hij tot ongewenst vreemdeling is verklaard als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling tot 8 jaren gevangenisstraf in Nederland, Deze motivering kan de beslissing tot weigering van verzoeker niet dragen omdat het in strijd is met het Unierecht en de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie EG te Luxemburg. Immers krachtens het Unierecht is een beslissing of maatregel genomen op grond van een algemene preventieve maatregel tot afschrikking in het kader van openbare orde en nationale veiligheid niet toegestaan. Als er aanknopingspunten zijn met het Unierecht,

en dat is in casu het geval, dan dient er specifiek naar de individuele situatie te worden gekeken waarbij het gaat om het volgende criterium en vraag:

Vormt verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving?

Dit criterium vloeit voort uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie te Luxemburg. In deze zaak en in de bestreden beslissing is alleen gekeken naar de veroordeling van betrokkene in het verleden in Nederland. Deze veroordeling is gedateerd uit de jaren 1990. Er zijn inmiddels meer dan 17 jaren verstreken en verzoeker is niet meer strafrechtelijk veroordeeld en evenmin heeft verzoeker in België een strafrechtelijke overtreding begaan. Aldus is niet aangetoond dat betrokkene op het moment van de aanvraag een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De strafrechtelijke veroordeling van meer dan 17 jaar geleden kan volgens het Unierecht niet aan dit criterium voldoen. Op onjuiste gronden wordt aldus het recht op Vrij verkeer van verzoeker en zijn echtgenote geschonden om als Unieburger en gezinslid in het kader van Richtlijn 2004/ 38 / EG. Duidelijk is dat deze toets niet juist en volledig heeft plaatsgevonden omdat er geen sprake is van een actuele bedreiging. De oude veroordeling in Nederland kan geen grond vormen voor de weigering. (...)

3.5 Er dient vooreerst verwezen te worden naar de uiteenzetting in het eerste middel. Vervolgens dient er herhaald te worden dat de verzoekende partij op heden SIS geseind is in Nederland en ongewenst verklaard is in Nederland en dit omwille van de volgende feiten: *'bovenvermelde vreemdeling is bij beschikking van het ministerie van Justitie ongewenst verklaard ex art. 67 VW op 16 januari 2001. Betrokkene is veroordeeld door het Landsgericht Landshut (Duitsland) op 21 juli 1993 tot een gevangenisstraf van 9 jaar onvervaardelijk wegens ongeoorloofde invoer van en handelen in verdovende middelen in niet geringe mate in twee gevallen waarvan de laatste pleegdatum op 2 augustus 1992 is gelegen. Verder is betrokkene door het gerechtshof van 's Gravenhage veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden onvoorwaardelijk inzake handelen in strijd met artikel 26, eerste lid van de wet wapens en munitie en het feit begaan met betrekking tot een vuurwapen van categorie III. Op 18.12.2009 is betrokkene verwijderd uit Nederland'. Een signalering met het oog op weigering van toegang of verblijf mag niet langer in het SIS II worden bewaard dan nodig is voor het bereiken van het beoogde doel en wordt in principe dan ook na drie jaar verwijderd. Gezien de ernst van de feiten en het recidivegevaar vormt de verzoekende partij nog steeds een gevaar voor de openbare orde en primeert het private belang in casu niet boven het algemene belang. De bestreden beslissing heeft bijgevolg betrekking op de individuele situatie van de verzoekende partij en wordt er aangetoond dat de verzoekende partij 'een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving'.*

Het tweede middel is ongegrond.

3.6 In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)derde middel: Schending van artikel 8 EVRM.

'Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis'

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art.8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- Rv,St, nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev, dr étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Verzoeker betwist niet dat artikel 40 e.v, van de Vreemdelingenwet tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de echtgenoot van een EU-onderdaan die zich met hem vestigt of komt vestigen tot vestiging kan worden toegelaten.

Het huwelijk is erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand en ook door verwerende partij. Met andere woorden nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder 8 het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te vallen, meent verzoeker dan ook dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn echtgenote. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Mevrouw S. (...) heeft geen belangen in Turkije. (...)"

3.7.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.7.2 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.7.2.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.7.2.2 De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.7.3 Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.7.4 Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.7.5 De verzoekende partij stelt dat het huwelijk erkend is door de ambtenaar van de burgerlijke stand en ook door de verwerende partij, dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg zal brengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

3.7.5.1 Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert de verzoekende partij naar het huwelijk met mevrouw S.U., van Nederlandse nationaliteit, op 6 augustus 1985, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. De verzoekende partij voegt tevens haar huwelijksakte toe. De verzoekende partij toont op voldoende wijze aan dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.7.5.2 Betreffende de positieve verplichting

Aangezien het *in casu* een eerste toelating betreft, dient er onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij toont echter niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner in haar land van herkomst te verblijven. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). De verzoekende partij die niet aantoont dat zij op wettige wijze het Rijk binnenkwam, wist of behoorde bovendien te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. HRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T. Vreemd* 1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij stelt dat, voor zover geoordeeld wordt dat de verzoekende partij zich niet op artikel 8 van het EVRM kan beroepen, de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn echtgenote schendt, dient te worden opgemerkt dat de echtgenote van de verzoekende partij geen uitstaans heeft met deze beslissing. De echtgenote van de verzoekende partij kan zich bijgevolg niet beroepen op een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.8 In een vierde middel voert de verzoekende partij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het vierde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Vierde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekster. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. 1 f.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; T.B.P. 1988 (verkort), 374;

- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16;; T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn echtgenote anderzijds.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt tevens noodzakelijkerwijze met zich mee dat mevr S. (...) genoodzaakt zou zijn het Belgisch grondgebied te verlaten om haar echtgenoot in het buitenland te vervoegen. (...)"

3.9 Waar de verzoekende partij van mening is dat de bestreden beslissing disproportioneel is, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Zoals hoger al uiteengezet werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens duidelijk dat er een afweging werd gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en anderzijds de belangen van de verzoekende partij daar deze stelt dat *'Gelet op de aard van de feiten dient bovendien gesteld te worden dat het private belang hier niet primeert boven het algemene belang.'* De bestreden beslissing kan niet onwettig bevonden worden.

Het proportionaliteitsbeginsel noch het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS